

repræsentanter klaget til konferencens forretningsudvalg, som ved en del af de senere års arbejdskonferencer havde vedtaget at give de pågældende medlemsskab som stedfortrædende medlemmer¹⁾ af komiteerne. Ved arbejdskonferencen 1958 havde der imidlertid ikke kunnet opnås flertal herfor i forretningsudvalget, idet bl. a. de østeuropæiske landes repræsentanter stemte imod, da de ikke fandt denne løsning tilfredsstillende; og da et forslag om at give de pågældende arbejdsgiverrepræsentanter stilling som egentlige medlemmer af komiteerne forkastedes, havde de østeuropæiske arbejdsgiverrepræsentanter slet ikke haft adgang til komiteerne under denne conference.

Ago-komiteens forslag gik ud på følgende: Enhver delegeret, der anmoder sin gruppe om at måtte blive medlem af en af konferencens komiteer, skal have ret til at blive medlem af komiteen, og hver af konferencens 3 grupper bestemmer, hvilke af gruppens medlemmer der skal henhøre til den såkaldte stemmeberettigede del af hver enkelt komité. En delegeret, der ikke er blevet indvalgt i den stemmeberettigede del af en komité, kan klage herover til konferencen, der uden drøftelse skal overgive klagen til et nævn bestående af 3 uafhængige personer, der er udpeget af styrelsesrådet på grundlag af forslag fra generaldirektøren. Dette nævn skal træffe endelig beslutning om, hvorvidt den klagende delegerede skal være stemmeberettiget medlem af vedkommende komité, dog at nævnet ikke skal kunne tilføje mere end 2 stemmeberettigede medlemmer til medlemstallet i nogen komité.

I forbindelse med dette forslag forelå der et forslag om, at hver af konferencens grupper skulle kunne vedtage, at vedkommende gruppes medlemmer ved afstemninger i en komité skulle benytte en bloc-afstemningsmetode, hvorved alle stemmerne fra gruppens medlemmer i komiteen skulle optælles som afgivet for det resultat, som $\frac{2}{3}$ af gruppens medlemmer i komiteen havde stemt for.

Arbejdsgivergruppens flertal fremsatte heroverfor et modforslag, hvorefter den endelige afgørelse af klager fra delegerede, der ikke var blevet indvalgt i komiteer, skulle træffes af vedkommende gruppe selv

i et møde, hvortil formanden for konferencens forretningsudvalg skulle tilkaldes. Modforslaget indbefattede ikke noget forslag om anvendelse af en bloc-afstemningsmetoden i visse tilfælde.

Under konferencens drøftelse af forslagene blev det af en række regerings- og arbejderrepræsentanter gjort gældende, at Ago-komiteens forslag var et uundgæeligt kompromis mellem 2 principper, nemlig på den ene side princippet om ILOs tresidede sammensætning og de enkelte gruppers selvbestemmelsesret inden for organisationen og på den anden side princippet om ILOs verdensomspændende karakter med adgang til optagelse af stater både med kapitalistisk og socialistisk økonomi. Disse talere gjorde endvidere gældende, at det i 1946 ved revisionen af ILOs statut fra alle sider havde været forudsat, at lande med socialiseret økonomi kunne blive medlemmer af ILO og til konferencerne måtte kunne udpege arbejdsgiverrepræsentanter, nemlig sådanne virksomhedsledere, der i de pågældende lande udførte lignende funktioner som en privat arbejdsgiver i lande med privat økonomi. Desuden blev det anført, at der ikke var nogen skarp afgrænsning mellem lande med kapitalistisk og socialistisk økonomi, idet staten i nogle af de såkaldt kapitalistiske lande drev erhvervsvirksomheder, således i de nationaliserede industrier.

Repræsentanter for de østeuropæiske lande udtalte sig til fordel for en fremgangsmåde til sikring af en ligelig behandling af alle medlemsstater og fandt i denne henseende ikke Ago-komiteens forslag vidtgående nok. Disse repræsentanter udtalte sig imod forslaget om en bloc-afstemningsmetoden.

Fra arbejdsgiverside blev det gjort gældende, at Ago-komiteens forslag om at henlægge afgørelsen af klager til et uafhængigt nævn var i strid med ILOs statut, hvorefter komiteer nedsættes af konferencen, og hvorefter de delegerede har ret til at stemme om alle spørgsmål, der forelægges konferencen.

Desuden fremhævede flere arbejdsgiverrepræsentanter, at erfaringen havde vist, at de østeuropæiske arbejdsgiverrepræsentanter ikke ved arbejdskonferencerne optrådte uafhængigt af deres regeringer, og

¹⁾ Se fodnote sp. 27.